

Na ledu.

ra v zvoniku je udarila štiri — šola je minola. Oj veselje! Kakor čebelic roji iz panjev, takó se usipljejo otroci iz šolskega poslopja in glasno vriščeje razhajajo se vsak na svoj dom. — Vsak na svoj dom? — Kaj pa le ona kopica tám-le, kaj si tako skrivnostno namežikuje in miga in kima? Mar je ni misel iti naravnost domóv k gorkeji peči? Saj je vender takó mráz zunaj, da sneg kar hrešči pod nogami. — Kaj to! Naj le bode mrázlo, kolikor hoče — tem poniglavčkom videti ni, da bi stopali proti domu. Kam pa jo mislijo ubrati?

Aj, tam gori v Grogarjevem dolu, kder je po leti vedno polna dolina vode, tam je zdaj voda zamrznila in lepo gladko ledeno zrcalo daje kaj izvrstno drsališče. Tjá gori, tjá gori vleče otroke neka nevidna moč. — Naj bode mráz, kolikor hoče! Kdo se zmeni za mráz, če je pa tako prijetno dričati se po ledu!

In naša kopica ubere jo res kar naravnost v omenjeni Grogarjev dol.

„Le čakaj, Markec, dričat se greš!“ zapretila je Franika sosedovemu Markcu, dobro vedoč, kaj in kako. „Jaz bodem pa materi povedala, šlek, šlek, šlek, pa te bodo šlek, šlek, šlek.“ In Franika je Markcu poredno „postrgala korenček.“ — In Markec — kaj menite, da je bil hud nad to opomnjo! „Le teci,“ dejal je „urno teci povedat! Meniš li, da ti bode moja mati orehov dala zato? Aha, kaj drugega morda, kaj drugega, vže veš kaj — —“ In še kepico snega je po-grabil Markec, pa ga je zalučal v Franiko. Oj ti hudobni Markec!

Za dobre četrť ure pa so bili otroci vže vsi v Grogarjevem dolu, na ledu. Torbice, v katerih so imeli knjižice in druge šolske stvari, odložili so h kraji v sneg, potem pa so se jeli dričati po ledu, da je bilo veselje.

Bzzz — kakó je to šlo! ... Drug za drugim so jo rezali loveč se in mahaje z rokami prav takó, kakor leseni možici, ki je vidite pogostoma na strehah in dimnikih. — In šlo je od konca do kraja, od kraja do konca.

Ali zdaj lè — o joj — padel je prvi in za njim vsi, drug preko drugega . . . Bog se usmili, če se je kateremu kaj žalega zgodilo! — Ej, kaj še! Prav nobenemu se niti las ni skrivil na glavi. — Vriščali so res in upili, kakor cigánki, a zgodilo se ni nobenemu nič žalega. Malo so se povaljali po ledu, a potlej je šlo zopet vse veselo, kakor od konca. — Dà, še več! Samó vam, otroci ljubi, naj práv na tihoma povem, da je óni, ki se je dričal naprej, navlašč padel, samó za to, da so vsi drugi popadali za njim. — Kaj nè, kaka hudobija! In ali veste tudi, kdo se je tistikrat dričal prvi? Nihče drug, kakor tist Markec, ki je bil poprej pridno Franiko tako osorno zavrnil, ko ga je opominjala, naj ne hodi na led! — Ti grdi Markec, ti! Kaj neki bode z njega? —

Toda — „bóm, bóm, brž na dóm, dóm“ oglasi se zdajci véliki zvon z zvonika.

„Joj, vže zvoní!“ vzdihovali so otroci, „joj, koliko časa smo se dričali! Karani bomo, karani!“ In urno so pobrali vsak svojo torbico ter šli proti domu kakor bi je veter nesel. Ali tesno pa je vender bilo pri sreci vsakemu izmej njih. „Kaj bode doma zdaj-lè? Uj, če bode šiba pela!“

In Markec, Markec, ta se je moral še le pokoriti za svoje denašnje grehe!

Hiša njegovih starišev leži proč od ceste maló v stran. Vsi drugi továriši otišli so po cesti dalje, a on je moral sam proti domu. Temà je bila vže skoraj

in — sam! Oj kako ga je bilo strah, ker je imel vest nemirno. In mrz ga je zbadal v nasek in v ušesa! A to še ni bilo vse. Zdaj-lè bode še doma, kar bode. Kaj neki? I dobrega vže nič!“ — Oj nikoli več se ne pojde dričat!

In res se je Marku tist večer slabo godilo.

Veste, otroci ljubi, kako ga je kaznovala mati? Brez večerjè je moral iti spat, pa še tepen hi bil skoraj!

Pač je hudo, da mora táko veselje prepovedano biti?

—m—

Listje in cvetje.

Drobtine.

Pobrala nam je zopet prav nanagloma nemila smrt plemenitega, dobrega, občespoštovanega, značajnega in požrtvovalnega dušnega pastirja. Umrli je v 24. dan decembra pretečenega leta prečastiti gospod

Lambert Ferčnik,

konzistorijalni svetovalac, dekan in župnik v Žabnicah na Koroškem.

Bil je rajni iskren domoljub in zelo marljiv slovenski pisatelj, ki je mnogo lepega napisal v „Besednika“ in „Slov. Prijatelja“. Spisal je tudi životopis nepozabljivega nam Antona Janežiča v „Večernicah“ in prelepo knjigo „Slovenski Goffine“ ali razlaganje cerkvenega leta, ki jo je v dežel dala „družba sv. Mohora“ v Celoveu. Plemeniti pokojnik je vsestransko podpiral naše domače slovstvo ter je bil tudi velik prijatelj slovenske mladini. Vsa leta, kar izhaja naš list „Vrtec“, bil mu je zvest naročnik ter nam vselej želel ob novem letu najboljšega uspeha. Par dni pred svojo smrtjo (17. dec.) poslal nam je še naročnino za letošnje leto, želeč nam prav obilo naročnikov. Kdo bi si bil mislil, da prvega našega lista v tem letu ne dobi več v roke! — Hvaležen spomin mu bodi ohranjen v našem „Vrtcu“, a Ti slovenska mladina spomni se ga v molitvi, kadar moliš za dobrotnike in dušne pastirje svoje. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Grda leska.

Tist večer, ko Miklavž je nòsil, Takó lepó Bogá sem prosil, Da bi prinesel mi konjiča, Kot ga imá Milánov z Gríča In pri Seljaku je na pródaj. — Oh, drugo jutro na vse zgódaj Sem gledat šel, kjer sem nastavil — Pa kaj bi vam še dalje pravil! — Enkrat molíti sem pozábil, Pa brž Miklavž je to porábil In ni prinesel mi konjiča, Kot ga ima Milnov z Gríča; Prinesel mi je lesko grdo — Nad sto imá jih naše brdo, Čímu potem bi kdo jih nosil! Jaz pa lepó sem Boga prosil, Da vedno bo me k sebi vábil, In nikdar nanj ne bom pozábil, Zdaj pa Miklavž ne bo nikoli Več rekel: Zorko pa ne moli! In vem, da Bog Miklavžu vélel Prinesti bode, kar bom žélel! —

—i—

Pametnice.

- * Kdor uboga rad in moli, Bog ne zabi ga nikoli.
- * Kdor ljudi rad obrekuje, Božja roka ga kaznuje.
- * Mnogo kder še govori, Tam je mnogo tud' laži.
- * Najlepša cvetlica, kar svet jih imá, Je čista nedolžnost v sredini srcá.

A. Pin.